

канилъ за свой писарь въ търговската си контора въ гр. Яшъ (Ромжния), гдѣто внасяли аби и шаеци отъ Сливенъ. На 17 годишна възраст той замизалъ слѣдователно за Яшъ, дѣто прѣстоялъ двѣ години. Тукъ той почувствувалъ свободата и благотворното нейно влияние. По край работата си х. Мина не забравялъ и своето лично самоусъвършенствуване: изучилъ ромжския езикъ, а можелъ да си служи и съ френския. Освѣнъ това, всичко, каквото тогавашната зараждающа се новобългарска литература бѣ произвела, той възприемалъ съ жаръ, получавалъ всички вѣстници и списания и съ трепетъ слѣдѣлъ важния тогава черковенъ въпросъ, за разрѣшението на който цѣлия български народъ се повдигна като единъ човѣкъ. Като считалъ, че и той може и трѣбва да допринесе своето въ народната борба, х. Мина напусналъ Яшъ и се отправилъ за Цариградъ, дѣто бѣ главната арена на борбата. Отивайки за Цариградъ, х. Мина пжтьомъ се отбилъ въ родния си градъ, гдѣто произвелъ на сливенци впечатление на „учень“, вѣщъ и способенъ, особно съ знанието на френски, руски, ромжски и гръцки езикъ, както и съ своата внушителна външность. Въ Цариградъ х. Мина става управителъ на кантората на Недѣлко Бъркаловъ, който търгувалъ съ Влашко и Одеса, а слѣдъ нѣкое врѣме се прѣмѣства въ кантората на Никола Тъпчилещовъ. Колкото и да билъ знятъ съ своята търговска кореспонденция, х. Мина все намиралъ врѣме да работи и за осжществението на българскитѣ въждедения, а дори и въ литературата. Заедно съ Ат. С. Симовъ въ 1858 год. той прѣвежда отъ френски повѣстѣта „Цвѣтоносното панерче“. Въ 1863 год. той е вече настоятелъ, заедно съ другъ единъ сливенецъ Ст. Петровъ, на в. „Свѣтникъ“, въ който х. Мина одѣлъ „политичния прѣгледъ“: всичкитѣ негови статии сж подписани съ цѣлото му име. Понеже Пашевъ знаелъ френски à perfection, той вземалъ уча-